

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Debrecenben, 2016. április hó 5. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t :

Az emberölés büntette miatt a vádlott ellen indított büntető ügyben az Egri Törvényszék 2015. évi október hó 27. napján kihirdetett 11.B.24/2014/29. számú ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt is beszámítja a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe.

A másodfokú eljárásban 5.000 (Ötezer) Ft a vádlottat terhelő bűnügyi költség merült fel.

I n d o k o l á s :

Az első fokon eljáró törvényszék a vádlott bűnösségét emberölés büntetében (Btk. 160. § (1) bekezdés) állapította meg. Ezért őt 9 év szabadságvesztés büntetésre és 9 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben állapította meg. A kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendelte a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt és rögzítette, hogy legkorábban a szabadságvesztés 2/3 részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Döntött a bűnjelek sorsáról és kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére.

Az ítélet ellen a vádlott és védője éltek jogorvoslattal elsőként eltérő minősítés érdekében, másodsorban enyhítésért.

Az ügyész az ítéletet tudomásul vette. A fellebbviteli főügyészség átiratában helybenhagyását indítványozta.

A védelmi fellebbezések folytán az ítéltábla a törvényszék ítéletét a Be. 348. § (1) bekezdése alapján a Be. 361. § (1) bekezdése szerinti nyilvános ülésen bírálta felül a meghozatalát megelőző eljárással együtt.

A vádlott a nyilvános ülésen nem kívánt részt venni, távolléte a Be. 362. § (3) bekezdése alapján a nyilvános ülés megtartásának akadályát nem képezte.

A nyilvános ülésen a védő az eltérő minősítés és ezzel összefüggésben az enyhítésre irányuló fellebbezését fenntartotta. Álláspontja szerint a vádlott terhére segítségnyújtás elmulasztásának büntette róható, az nem állapítható meg, hogy szándéka az emberölésre is kiterjed.

A fellebbviteli főügyészség nyilvános ülésen jelenlévő képviselője az átiratában foglaltakat változatlan tartalommal fenntartotta, a védő perbeszédére reagálva kifejtette, hogy a vádlott tudata átfogta, hogy a második lökése következtében a közepes fokban ittas sértett a kútba eshet, majd mikor ez bekövetkezett már a sértett halálát kívánva nem tett semmit a megmentése érdekében.

Az ítélet tábla a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok maradéktalan betartásával eljárva ügyfelderítési kötelezettségének teljes körűen eleget tett. Az általa megállapított tényállás megalapozott, az iratok tartalma alapján a történi tényállás csupán annyiban egészítendő ki az ítélet 3. oldal 1. bekezdését követően, hogy ... feltalálására 2014. március hó 7. napján lakossági bejelentést követően került sor. Az így kiegészített tényállást az ítélet tábla a felülbírálat során irányadónak tekintette.

Az elsőfokú bíróság igen körültekintően vizsgálta a vádlott védekezését, amely a tanúként tett ténybeli beismerő vallomásától a bűnösség tagadásáig vezetett. Védekezésének ez utóbbi irányát a törvényszék a rendelkezésre álló bizonyítékok tükrében meggyőző érveléssel vetette el, és törvényesen vont következtetést a vádlott büntetőjogi felelősségére. Nem tévedett a törvényszék, amikor a vádlott cselekményét emberölés büntettként minősítette. E körben körültekintően vizsgálta a vádlott tudattartalmát, és részletesen indokolta - a külvilágban megnyilvánult tények elemzésével -, hogy miből következtetett arra, hogy a vádlott tudata átfogta a sértett halála bekövetkezésének lehetőségét, és ezt kívánva, vagy ebbe belenyugodva cselekedett (ítélet 10. oldal utolsó bekezdés). Helyes volt az eshetőleges szándékra vont következtetés is.

Foglalkozott a törvényszék az elhatárolási kérdésekkel, így a segítségnyújtás elmulasztásának büntettkével, és a halált okozó testi sértés büntettkével (ítélet 11. oldal 2-3. bekezdés). Ez utóbbi esetben a halált okozó testi sértés akkor valósul meg, ha az elkövető szándékos cselekménye testi sértés előidézésre irányul, de a magatartással okozati összefüggésben a sértett halála is bekövetkezik, viszont az elkövetőt a halálos eredmény tekintetében csak gondatlanság terheli (3/2013. BJE I/5.).

A segítségnyújtás elmulasztása tiszta mulasztási bűncselekmény, amelyet csak szándékosan lehet elkövetni. Az elkövetőnek tisztában kell lenni azzal, hogy valaki az életét, testi épségét közvetlenül veszélyeztető helyzetben van. Az elkövetési magatartás azzal valósul meg, hogy az elkövető nem nyújt segítséget. A minősített esetek körébe tartozik, ha a sértett meghal és az életét a segítségnyújtás megmenthette volna. Jelen esetben az elsőfokú bíróság ítéletének 10. oldal utolsó bekezdésében rögzítettekkel helytállóan következtetett arra, hogy a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző, és a (3) bekezdés II. fordulója szerint minősülő segítségnyújtás elmulasztása büntettként a vádlott cselekménye nem minősíthető.

A fentiekben kifejtettek alapján az eltérő minősítést célzó védelmi érvelés a másodfokú eljárásban sem vezethetett eredményre. E körben utal az ítélet tábla még a következőkre. Egységes az ítélezési gyakorlat abban, hogy nem állapítható meg segítségnyújtás elmulasztása akkor, ha az elkövető szándéka a sérülésnek az életveszélyt okozó sérülésnek, vagy a sértett halálának az előidézésre irányul. Azt ugyanis nem lehet megkövetelni, hogy az élet, vagy testi épség ellen irányuló szándékos bűncselekmény elkövetője segítséget nyújtson a sértettnek.

A büntetés kiszabása körében az első fokon eljáró bíróság az alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket feltárta, súlyuknak megfelelően értékelte, és a középértéket megközelítő szabadságvesztést szabott ki. A törvényszék ítélete inkább enyhe, mintsem súlyosnak tekintendő, annak további enyhítésére az ítélet tábla nem látott lehetőséget. Fentiekben kifejtettek alapján a törvényszék ítéletét a Be. 371. § (1) bekezdése alapján - az ítélet járulékos rendelkezéseit is törvényesnek találva - helybenhagyta.

Az előzetes letartóztatásban töltött idő további beszámításáról a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése szerint, míg a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségről a Be. 381. § (1) bekezdése alapján történt rendelkezés.

Debrecen, 2016. április 5.

Dr. Balla Lajos sk. a tanács elnöke, Szabóné Dr. Szentmiklóssy Eleonóra sk. a tanács tagja, előadó,
Dr. Nagy Éva sk. a tanács tagja.

Záradék: Az Egri Törvényszék 11.B.24/2014/29. számú ítélete az ítéletábra jelen határozatával jogerős és végrehajtható.

Debrecen, 2016. április 5.

. Balla Lajos sk.
a tanács elnöke